

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 2783/2019
23.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац, Бранка Станића, др Драгише Б. Слијепчевића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ..., ДД из ... и ЋЋ из ..., које заступа Јелена Рајичић, адвокат из ..., против тужених АД „ЕЕ“ ..., кога у ревизијском поступку заступа Весна Станимировић, адвокат из ... и АД „ЖЖ“ кога заступа Милош Стјеља, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији првотуженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2407/18 од 01.10.2018. године, исправљене решењем истог суда од 20.05.2019. године, у седници већа одржаној дана 23.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији првотуженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2407/18 од 01.10.2018. године, исправљене решењем истог суда од 20.05.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија првотуженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2407/18 од 01.10.2018. године, исправљене решењем истог суда од 20.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми П1 192/17 од 07.05.2018. године, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени АД „ЕЕ“ ... да тужиоцима за период од 01.05.2014. године до 31.08.2015. године, накнади трошкове за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора са затезном каматом у износима ближе наведеним у изреци првостепене пресуде, да им на име обрачунате затезне камате исплати износе ближе наведене у изреци првостепене пресуде као и да им накнади трошкове парничног поступка у износу од 312.836,46 динара са затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Одбијен је тужбени захтев за исплату наведених накнада у односу на туженог АД „ЖЖ“. Усвојен је тужбени захтев тужилаца и обавезан тужени АД „ЖЖ“ Београд да им за период од 01.09.2015. године до 31.12.2016. године, накнади трошкове за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора са затезном каматом у износима ближе наведеним у изреци првостепене пресуде, да им на име обрачунате затезне камате исплати износе ближе наведене у изреци првостепене пресуде, као и да им

накнади трошкове парничног поступка у износу од 261.491,53 динара, са затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 2407/18 од 01.10.2018. године, исправљеном решењем истог суда од 20.05.2019. године, жалбу тужиоца усвојио, а жалбу тужених делимично усвојио и пресуду Основног суда у Руми П1 192/17 од 07.05.2018. године, делимично преиначио, тако што је обавезао друготуженог да солидарно са првотуженим, за период од 01.05.2014. године до 31.08.2015. године, тужиоцима на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, исплати и то сваком понаособ износе наведене у изреци пресуде са законском затезном каматом на те износе од 20.03.2018. године до исплате, као и износе на име обрачунате законске затезне камате ближе наведене у изреци пресуде. Делимично је преиначио решење о трошковима поступка тако што је обавезан друготужени да солидарно са првотуженим тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 327.586,00 динара, са затезном каматом од извршности до исплате, док је захтев тужилаца за накнаду трошкова парничног поступка преко износа од 327.586,00 динара до 390.586,00 динара са затезном каматом од извршности пресуде одбијен, а у преосталом делу жалбе тужених одбио и наведену пресуду у усвајајућем делу потврдио. Обавезан је тужени АД „ЖЖ“ да тужиоцима накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 112.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену првотужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права. Предложио је да се ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу члана 404. став 1. ЗПП, због потребе уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14) Врховни касациони суд је нашао да нема места одлучивању о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, уједначавањем судске праксе, као ни за новим тумачењем права, у смислу члана 404. став 1. ЗПП-а, обзиром да је питање исплате накнаде за исхрану у току рада и регреса за годишњи одмор довољно разјашњено у судској пракси, а образложења побијаних пресуда, за одлуку о усвајању тужбеног захтева тужилаца у складу су са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права у вези са законским разлозима датим за усвајање тужбеног захтева.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14) Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде на име регреса и топлог obroка поднета је суду 31.05.2017. године.

У овом спору из радног односа који се не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа из члана 441. ЗПП, у коме је ревизија увек дозвољена, већ на потраживање у новцу у коме вредност предмета спора за сваког од тужилаца као обичних супарничара, очигледно не прелази 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија првотуженог није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић